

St. Tropez felett az ég

Az ég beborult St. Tropez felett. A turisták megálltak egy pillanatra, és a sötét felhők előtt vakító házfalakat nézték. A festő kezében megállt az ecset, a váratlan természeti esemény elbizonytalanította. Át kellene festenie a szikrázó napsütést tomboló viharrá. Aztán meglódult a tömeg, mindenki menekülőre fogta. Egymás után csapódtak a kocsiajtók a tengerparti parkolóban. Csinos férfiak és csinos nők futottak a vihar elől. De hiába. A városból kivezető keskeny út pillanatok alatt bedugult.

Mi legyen, kérdeztem Noémit.

Te tudod, te vagy az utazási szakértő, Noé.

Tegnap is elindultunk St. Tropez-ba, de rossz időben, a turistákkal együtt vonultunk, és nem maradt időnk szétnézni. Este azt találtam ki, ha itt bárhová is el akarunk jutni, akkor ellentétes mozgást kell végeznünk, mint a tömeg.

Szétnéztem a parkolóban, és közvetlenül a part mellett megpillantottam egy éttermet.

Menjünk be, mondtam Noéminek.

A kocsisor meg sem mozdult. Az álló autók mellett átléptünk a sorompón, és bementünk az étterembe. A közelgő vihar miatt leeresztették a kerthelyiség sátorponyóját, valami homályos műanyaglapon át hullámozott a tenger. A kerthelyiségben egy elegáns páron kívül senki nem ült. Résnyire elhúztam a sátorponyót, és kinéztem a közelgő viharra. Az ég dermesztően kék volt, de a nap még mindig átsütött a felhők alatt, és fehérre mázolta a világítótornyot a vörös ballonnal. Úgy néztem rá, mint egy remekműre.

Az elegáns pár suttogva beszélgetett az asztalnál, valahonnan halk francia szonok szóltak.

Nem Noémivel szemben foglaltam helyet, hanem mellette, hogy ugyanazt lássam, mint ő. Hatalmas száraz kádakra láttunk, melyekben egy-egy rák és kagyló feküdt.

Fölütöttük az étlapot. Valahol villámlott.

A kocsinak nem lesz baja, kérdezte Noémi. Úgy láttam, aggodalma inkább annak szól, hogy nem tudott választani az étlapról.

A pincér az asztalunk felé indult, útközben öltötte magára a zakóját, megigazította a csokornyakkendőt. Mire az asztalunkhoz ért, kifogástalan öltözékben kérdezte meg, hogy mit iszunk.

Noémi habozott, én sört kértem. Egy kis sört.

A pincér elmosolyodott, mutatójával megemelte Noémi állát, és a szemébe nézett.

Rozé, mondta.

Miután elment a pincér, Noémi nagyot nevetett.

Ezek a franciák!

Előző nap elég későn, vacsoraidőre értünk St. Tropez-ba, nem maradt időnk szét nézni, egyből beültünk egy étterembe vacsorázni. Noémi kinézte magának a kagylókat, bár soha életében nem evett még kagylót.

A pincérmő a másik asztalnál ült, és rozét ivott. Vagyis azt hittük, hogy a pincérmő, pedig a szemközti butikot vezette. Látta, hogy tanácstalanok vagyunk, és átült az asztalunkhoz, hogy segítsen választani.

Provanszi kagyló, mutatta az étlapon, szüper!

Én maradtam valami egyszerű baromfinál.

Amikor kihozta a valódi pincér, és letette Noémi elé a provanszi kagylót, a butikos megmutatta az étkezési fogásokat.

Kiválasztunk egy szép példányt, amit fölnyitunk, majd ennek a páncélját használjuk a továbbiakban kanálnak. A nagyapámtól tanultam, mondta, halász volt.

Kiitta a rozéját, átment a butikba, bezárta a palettákat, fölcsatolta a bukósisakot, és elviharzott. Aztán még visszajött, mert bent hagyta a táskáját.

A pincér visszajött, hozta a sört és a pohár rozét.

Noémi tengeri halászlét választott az étlapról, én nem voltam éhes.

Remek választás, mondta a pincér, mintha a halászlét is Noémi szemszínéhez igazította volna.

Kíváncsi voltam, mi történt közben a forgalommal, kinéztem a sátor mögül a parkolóra. Az autók nagyjából ugyanott álltak. Emlékeztem egy vakítóan sárga Minimorisra, most hajtott át a fölemelet sorompó alatt.

Már egy órája lejárt ugyan a parkolójegyünk, de ebben a káoszban senki nem foglalkozott vele. Ott állt a kocsink a kiürült parkolóban. Egy olasz autó. A színkódjára évekig emlékeztem.

Noémi a levest kanalazta, én meg a tegnapi nagy kalandunkra gondoltam újra. Azt hiszem, ezt egy darabig nem fogjuk elfelejteni, mondtam Noéminek.

Fréjus-ból indultunk St. Tropez-ba, mert Noémi mindennél jobban látni akarta. Nem rég itt forgattak egy tévésorozatot, tenger, homok, romantika. Megértem.

Elég részletes Európa-atlaszom van, könnyű vele a tájékozódás. Valamilyen pálmás ligeten át autóztunk St. Tropez felé, és nem sokkal később meg is érkezünk. A térkép szerint láttam a tengerbe benyúló félszigetet. Noémi boldog volt. Ritkán válnak az ember álmai valóra.

Parkolót kerestünk a kocsinak, aztán elindultunk fölfedezni a környéket. Először a tengerpartra mentünk. Noémi állt csípőre tett kézzel a szélben, és a fejét csóválta.

Nem ilyen volt, ez sziklás. Ott a homokon feküdtek, Noé.

Szívem, mondta, ez film. Ott forgatnak, ahol akarnak. Lehet, hogy a félsziget másik oldalán homokos a part.

Csak reméltem, hogy föl tudom oldani a csalódását.

Fél tizenkettő volt, a főtéren zsongott a piac.

Nézzünk körül, és együnk valamit, mondtam.

Szalámik, sajtok és halak. Noémi a rákos, zöldses kuszkuszt nézte ki magának sült kolbásszal. Nekem is megtetszett. Két adagot kértünk, amit műanyag tálakba raktak, de evőeszközt nem tudtak adni. Kézzel mégsem ehetünk kuszkuszt!

A tér túlsó oldalán megpillantottam egy élelmiszerboltot.

Várj meg itt, mondtam.

A kolbászt elharapjuk, de a kuszkuszhhoz minimum villa kell.

A boltban nem találtam mást, csak műanyag kanalakat, ötvenes kiszerezésben. Háromszor is átkutattam a polcot. Kézbe vettem az ötven kanalat tartalmazó tasakot, és átgondoltam a lehetőségeimet. Aztán a pénztárnál fizettem.

Noémi persze azonnal megkérdezte, minek vettem ennyi kanalat, kettő is elég lett volna. Mondtam, tudom. Aztán megpróbáltam elképzelni, milyen jól fog ez még jönni bizonyos helyzetekben, de semmiféle bizonyos helyzet nem jutott eszembe.

Kisétáltunk a partra, és leültünk egy nagy sziklára. Enyhén fúj a szél, kellemes meleg volt, június első napjai. A sziklának csapódó tengervíz szétfroccsent a levegőben. Fönről fölborzolt tollú sirályok figyelték a vizet. A távolban hajó úszott a horizont felé.

Nem szóltunk egy szót sem, ettünk.

A tengerparton ott állt egy tábla, rajta egy kis fölirat, először észre sem vettem. Fréjus. Háromszor is elolvastam, mire Noéminek szóltam.

Frézsű, mondtam.

Noémi végzett az ebéddel, a műanyag edényt és a két kanalat kidobta. Maradt még negyvennyolc. Tőlünk nem messze két motoros rockker csinálta ugyanazt, amit mi. Ettek és nézték a tengert. Noémi odament hozzájuk, és megkérdezte, miért van oda kiírva, hogy Fréjus.

Azért, mert ez Fréjus, válaszolta a nő, nagyon udvarias volt, nem botránkozott meg a kérdésem.

Noé, mondta, finom volt az ebéd, de tovább kell indulnunk, mert nem St. Tropez-ban vagyunk, hanem valahol Frézsű alsón.

Nem baj, mondtam, nem lehet messze, amúgy is ebédelnünk kellett. Próbáltam elsimítani topográfiai tévedésemet.

Újra útnak indultunk az olasz autónkkal, amiben francia sanzonok szóltak.

Mi van, miért hallgatsz, kérdezte Noémi.

Be kell vallanom, mondtam, könny szökött a szemembe.

Noémi majdnem beleszaladt az előtte fékező francia autóba.

Nekem is, csak nekem vezetnem kell, mondta Noémi.

Itt az otthonukban egészen máshogy szóltak a francia sanzonok. Más volt az akusztikája a tengerrel, a pálmafákkal és agávékkel, és a francia rendszámú kocsikkal. Valóságossá vált a zene. Ilyet még nem tapasztaltam.

Rövid idő múlva gyönyörű homokos partszakaszhoz értünk. Nem volt zsúfolt, napernyő csak itt-ott vetett árnyékot a napozókra. Ste.-Maxime volt a hely neve.

Noémi bekanalazta a tengeri halászlét és megitta a rozét. Magunkra maradtunk a sátorban, az elegáns pár fizetett és távozott. Nem autóval voltak, eltűntek a házsorok mögött. A férfi átölelte a nő derekát.

A vihar közben elvonult, a pincér fölhúzta a sátor oldalát, sós tengeri szél futott át az asztalok között. Otthon éreztem magam.

Miután fizettünk, visszamentünk a parkolóba. A kocsisor eltűnt, szabad volt az út hazafelé.

Fréjus-ben egy konténerszállodában laktunk, amit valójában átmeneti munkásszállónak használtak a külföldi munkások. Az internetes foglalásnál ez valahogy nem derült ki. A konténerszállóval nem lett volna semmi baj, ha nem közös mosdót és WC-t kell használnunk. Műanyagból volt minden. Imbolygott és recsegett. Se hűtés, se hűtő a szobában. Egy a mediterrán nyárban félkész öngyilkosság. Az ablakunk egy Lidl-bolt hátsó udvarára nézett. Amikor megérkeztünk és mindez kiderült, törölni akartam a foglalást, de már nem lehetett.

Másnap visszatértünk Ste.-Maxime homokos strandjára, ahol végre kialudtuk magunkat az éjszakai forgolódás után.

A víz még hűvös volt, de úszáshoz kiválóan alkalmas. A tegnapi nagy hullámok elültek. A strand és az út fölött pálmafás apartmanok sorakoztak, virágok lógtak az erkély vasrácsáról.

Ebédre hoztunk magunkkal néhány szendvicset, a kocsiban beleitta magát a tésztába a vaj.

Melegszendvics, mondta Noémi a megterített motorháztető felett.

A paprika és a paradicsom is meg volt.

Délután fölűnt a strandon egy fotós. A gyerekeket fotózta, ahogy beleásták magukat a homokba. Egy másikat a mama ölében kapott lencsevégre.

Nem volt toladó, elkérte a címüket. Aztán csinált még néhány biztonsági fotót, és elment.

Aztán jött egy árus, szalmakalapot és hosszú fehér köpenyt viselt. Az arca bárázdált volt, de mosolygott az ősz fürtök alatt.

Rütyütyü-rütyütyü, vagy valami ilyesmit kiabált.

Fahéjas cukorral pörkölt mogyorót árult.

Noémi percekig falatozta a forró homokban.

A pálmás apartmanok fölött szállt le a nap, visszaindultunk a konténerhez. Az út másodjára már ismerős volt. Bokrok, fák és ismerős kanyarok. Még néhány nap és belakjuk a környéket.

A konténerszálloda éttermében vacsoráztunk. A bárpultnál fáradt munkások cigarettáztak. Néha kiszaladt valamelyik, mert nem hallotta a telefonját. Pedig nem volt zaj. Vagy inkább nem akarta, hogy hallják, miről beszél a feleségével. Bohócodik a gyerekeknek. És magyarázza, miért kell itt lennie.

A szomszédos asztalnál egy amerikai család kártyázott. Két idős szülő és egy láthatóan szellemileg problémás fiú, aki ha veszített, gyilkos indulatokkal emelte a kezét az apjára, de aztán visszaült. Nem lehetett pontosan megállapítani, mikor szakadhat el nála a cérna, és üti meg tényleg az apját. Sérülésnyom nem volt rajta. Tudnia kellett, mire képes a fia.

Spagettit ettünk, bolognait. Szétfőtt tészta, íztelen mártás és kevés sajt. De a sör jó volt, csapolt Kronenburg. Elidőztünk az amerikai család megfigyelésével. Aztán elmentek a szülők, a fiú rémisztően egyedül maradt. Néha rám nézett. Nem láttam a szemében indulatot. Üres volt a tekintete. Az ujjait számolgatta. Mind megvolt.

A bárban halk zene szólt, a pincérnő emlékeztetett valakire. Talán egy osztálytársamra, akit soha nem láttam ennyi éves korában.

Éjjél elmúlt, mikor aludni tértünk. A szobában hőség volt. Az ablakot kinyitottam, de nem mozgott a levegő. Kinyitottam az ajtót is, de Noémi kérte, zárjam be, mert nem érzi magát biztonságban.

A szobában három ágy volt. Kettő egymás mellett, a harmadik pedig egy emeletes ágy, fölöttük keresztbe. Noémi az emelten aludt. Odafönt még melegebb volt.

Másnap reggel korán hozták az árut a Lidlbe. A hűtőkamion nehezen farolt be. A levegő most mozgott, behozta az elégett dízel szagát.

Megvártuk, amíg kifertőtlenítik a WC-t és a mosdót, utána használtuk, ahogy lement a korán kelők menete. Akkor indultunk arra az útra, ami St. Tropez-ban végződött, a tengerparti étteremben.

Körbejártuk annak a félszigetnek a csúcsát, amin Tropez benyúlik a tengerbe. Kiszáradt fű mindenütt. Az öböltől nem messze nyolcemeletes luxushajó. Az aránytalanul nagy hajótest miatt elveszítettem a térbeli ítélőképességemet. Közeli makettnek látszott, miközben kilométerekre volt.

St. Tropez temetője a tengerparton fekszik. Összeolvadnak a vakító sírkövek és a távoli vitorlák fehérjével.

Az ott mi, kérdezte Noémi.

Az ott, kérdeztem.

Nem, az amott.

Ja, az egy forgatás.

A sírkövek között hátrált az operatőr.

Jesszusom, mondta a Noémi, a sorozatot forgatják. De ki halt meg?

Senki, csak kijöttek napozni a temetőbe.

De, meghalt valaki, erősködött Noémi, ok nélkül ezek nem járnak temetőbe.

Igazad lehet, mondtam, és a színész játékát figyeltem, aki fekete ruhában törölgette a szeméit.

Az utolsó rész, mondta Noémi.

De egy ilyen temetőben nem lehet depressziósnak lenni, mondtam.

Dehogynem, Noé, mondta Noémi, itt elveszíteni valakit tízezerszer nagyobb csapás.

Paradicsomi állapotok uralkodtak a temetőben. Alig tudtam rábeszélni, hogy menjünk tovább.

A forgatás lassú. Lassabb, mint ahogy a filmen látod. Kevés hasznos idő sok horizontallal jár.

Végre tovább indultunk, hogy megkeressük azokat a plázsokat, ahol a film szerelmes része forgott. Kietlen partszakaszon vezetett át az út, tobozok és kagylók között.

Azt gondoltam, estig is gyalogolhatunk, akkor sem találjuk meg a plázszt.

Zárt kastély az ősparkos fák között. Aztán föladtuk, és kocsival indultunk útnak, hogy megtaláljuk a sziget másik oldalán a forgatás helyszínét.

Nem sikerült.

Egy keskeny, homokos partszakaszon ültek néhányan, sört ittak, amit kis faházból szolgáltak föl. Nem voltam biztos benne, hogy nem magánterületen vagyunk. Csak úgy beülni egy családhoz vacsorázni és sörözni! Kutyát sehol nem láttam.

Senki nem tudja, Noémi, hogy itt vagyunk, mondtam. Csak mi, és ez a néhány ember, aki lát minket.

És ez mit jelent? Vagy miért mondd, Noé?

Mert jó így.

Egy-egy póló volt rajtunk, papucs, és egy-egy szellős rövidnadrág.

Nem mondtam azt, hogy megérkeztünk, mert nem tudtam volna elmondani, hogy hová. Csak meg.

Leültem a homokba, és néztem, ahogy Noémi leveszi a papucsot a lábáról, és begyalogol a vízbe.

